

La pluja que anticipa l'aiguat del setembre

Potser aquest front primaveral de núvols que ha creuat el país aquests dies, de banda a banda, no només haurà anat bé per als boscos. Potser les pluges modestes que ha deixat hauran netejat l'aire i els carrers ("Passen núvols corrent i somrient, / regalant aigua i raigs de sol·lluent"). Is'hauran endut racons de pols i de pol·len, esbandint algunes al·lèrgies i ajudant-nos a respirar millor ("i sadollem el pit d'aire del cel / per cantar l'alegria de la terra, / tan si'n surt un místic bèl / com si'n surt un crit de guerra"). Ni la demoscòpia retocada ni la poesia no ens alteren les emocions i les expectatives d'aquest diumenge. Però, amb el record de les eleccions municipals de l'abril del 1931 al cap –que, per cert, van resultar plebiscitàries–, gosó compartir aquesta innocent exaltació maragalliana del maig. Diuen que llegir poesia durant la jornada de reflexió desintoxica dels excessos verbals de la campanya.

Aquestes hores una mica més humides i ennuvolades han refrescat una campanya que havia arrencat xafogosa. I potser ens hauran facilitat la mica de pausa, l'estona de silenci, la distància crítica, la mirada endins, la reflexió serena. La disposició que cal per esbrinar la pròpia consciència i buscar-hi orientació. Fins i tot quan l'opció –la que sigui– és ben clara des del primer dia i estem convençuts que tenim els arguments ben establerts.

Votarem aquest diumenge de primavera. Al vespre sabrem els resultats i podrem mesurar els bels i els crits de cadascú i la remor que ens arribi de cada lloc. I podrem tenir una idea més precisa d'allà on som, col·lectivament. I, havent gua-

nyat perspectiva, ens posarem a punt per tornar a votar en la jornada decisiva d'un altre diumenge, que serà l'últim del setembre i el primer de la tardor. Potser el punt d'inflexió i l'aval democràtic incontestable tan llargament esperat.

Són eleccions diferents (24 de maig; 27 de setembre), però hi ha un fil de continuïtat i de proximitat que les lliga estretament. Comptem que som enmig d'un canvi de cicle polític que ha de fer evident la crisi del model pactat en la Transició i, potser, l'emergència d'un model substitutori. A Catalunya i a Espanya. Les eleccions europees de fa un any en van donar proves i senyals. Però, des de la perspectiva catalana, el cicle d'eleccions importants s'encesta ara: municipals, catalanes, espa-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

**Diumenge
podrem
testar la
il·lusió per
construir
una societat
nova**

pis mitjans –i és inevitable que sigui així–. Tothom dona per descomptat que el nou mapa polític està a punt de guanyar nous actors i més complexitat. I també que això constituirà l'oportunitat d'una expressió més exacta de la pluralitat social i política. Però hi ha també un altre moviment, tan o més poderós, desplegant-se. El que, entre el nombre creixent d'actors –els nous, els vells, els renovats i

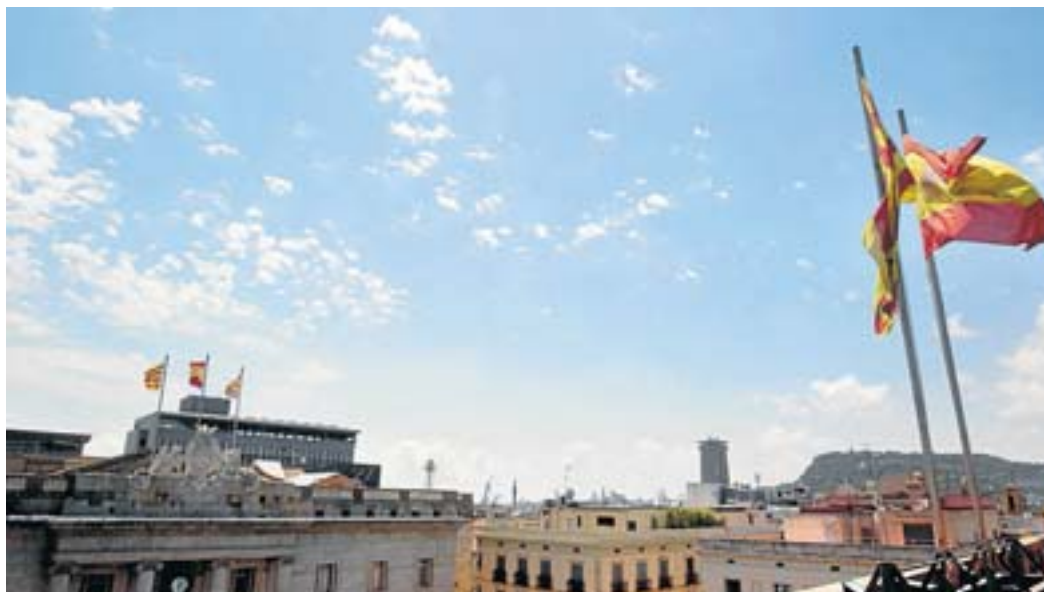
nyoles. I les dues primeres, les immediates i nacionalment decisives, determinaran la manera d'abordar la tercera.

L'atenció dels mitjans de comunicació es reparteix entre les velles inèrcies i l'atracció per la proliferació de noves ofertes i nous lideratges, parcialment construïts des dels pro-

els que estan canviant de companyia–, va aplegant voluntats i reconfigurant els grans blocs del nou escenari polític català. Diumenge veurem l'explosió floral de les noves llavors al costat de les velles. I dilluns començarem a muntar els rams i a configurar els blocs. Cap opció política podrà mantenir gaire temps més les ambigüitats en les qüestions fonamentals.

És difícil anar a votar, ara, ignorant el sentit del propi vot al setembre. Ara triem representants als ajuntaments i, després, els triarem al Parlament de Catalunya. Però sabem que, fent-ho, ens pronunciarem també sobre la llibertat, la sobirania i la dignitat del país. Ens prendrem el pols. Mesurarem la confiança en les pròpies forces. Diumenge tindrem molts indicis sobre la voluntat d'emancipar-nos que hem pogut acumular com a poble. Però també sobre la penetració de la propaganda sistemàtica a favor de la renúncia a un autèntic poder propi; i sobre els efectes de la pressió per donar per bona una dependència construïda sobre la violència i la imposició. Diumenge podrem testar la il·lusió per construir una societat nova i assumir la responsabilitat absoluta del propi futur. I també l'abast del suport a les renúncies i a la subordinació dels que se senten hereus del poder de l'estat espanyol i vinculats a un projecte que consideren superior.

Marià Manent, l'any 1933, deia que per a ell, a Catalunya, la tardor era "un dia net i assolellat de darries de setembre, l'endemà d'un bon aiguat". Que la celebració democràtica d'aquest diumenge ens anticipi els aiguats i les clarors d'una tardor esclatant i lluminosa.

PERE TORDERA